

V čertí škole

CRRR! Ozval se čertí zvonek a všichni čertíci si stoupli do svých lavic. Ohnivými dveřmi vešla rohatá učitelka Rozefala.

„Dobré ráno, čertiska! Posadte se!“ pozdravila.

„Dobré ráno, pekelná učitelko,“ odpověděli čertíci.

„Dnes si zopakujeme počty,“ řekla Rozefala a namalovala na tabuli velký pytel. „V pytli máme šest brambor. Kolik dalších brambor přidáme, aby jich v pytli bylo devět?“ zeptala se a rozhlížela se po třídě, koho by vyvolala.

„Luciáš!“ oslovila čertíka, který spal na lavici.

Jakmile Luciáš uslyšel své jméno, rychle vyskočil. „Eeee... to jeee...“ přemýšlel, ale ne a ne na to přijít.

Z vedlejší lavice přišla záchrana. „Tři,“ zašeptala Belzinka správnou odpověď a ještě ukazovala na prstech.

Luciáš se nadechl a vykřikl: „Tři, tři brambory přidáme.“

Rozefala na něj upřela ohnivý pohled a řekla: „Luciáš, zase s náповědou. Opakujeme to každý den už sto let!“ Zlobila se, až kolem poskakovaly ohnivé plamínky. „Dobře tedy, v pytli máme devět brambor, odebereme jich pět. Kolik jich zůstane?“

Čertíků se hlásilo hodně.

„Bubulíne?“ vybrala si Rozefala čertíka v zadní lavici.

„Čtyři,“ odpověděl Bubulín.

„Čertovsky správně,“ pochválila ho učitelka Rozefala.

„A když ty čtyři poslední uvaříme a sníme, kolik jich zbyde v pytli?“ položila další otázku.

„Mefisko!“ vyvolala malou rohatou čertici.

„Pytel bude prázdný,“ zvolala Mefiska.

„Výborně, čertíci,“ pochválila žáčky Rozefala. Jen na Luciáše se mračila. Kdyby lump jeden aspoň dával pozor.

Ve zbytku hodiny počítali pavouky a jejich pavučiny. Luciáš tomu ale vůbec nerozuměl. Jak by také mohl, nedával pozor a lovil pavoučky na stěně. Pavoučci mu utíkali na tabuli a Rozefale tím způsobili pěkný zmatek.

„Vždyť tu byli jen dva pavouci. Na chvíli se otočím a je jich tu pět? Dělá si tu snad ze mě někdo legraci?“ zuřila. „Dneska s počítáním končíme!“ vykřikla a mrskla čertí knihou na stůl. Potom po čertovsku zmizela ze třídy a za ní se táhly jen ohnivé plameny.